

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ κ. ΦΡΙΑΝ

ΜΙΑΝΤΟΙ και μελαγχολικοί το άπογευμα εκείνοι, η κυρία Φριάν και ο κύριος Γκαστόν Λερούα, καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλο, μέσα σ' ένα κομψό, σκοτεινό σαλονάκι, εκτύπαιναν την φωτογραφία του Πέτρου, του άνδρός της κυρίας Φριάν, ο οποίος είχε σκοτωθῆ στο Βερντέν. Τρία χρόνια είχαν περάσει από τότε που συνέβη το τραγικό αυτό περιστατικό. Η κυρία Φριάν, νέα γυναίκα με γλυκό, ευγενικό πρόσωπο και ωραία, εκφραστικότητα μάτια, άποτραβηγμένη παιδί από τον κόσμο, είχε κλείσει το σπίτι της και δεν δεχόταν παρά μόνο δυο-τρεις στενούς φίλους του μακαρίτη άνδρός της, μεταξύ των οποίων σγκαταλάγγο και ο κ. Γκαστόν Λερούα, με τον οποίο έκαναν δυο ή τρεις φορές τον μήνα μακρινούς περιπάτους έξω από το σπίτι. Στον ύπλογο του καλασμού ξεχνούσε τον πόνο της, λησμονιόταν εντέλως...

Ο κ. Γκαστόν Λερούα ήταν ένας πολύ παλιός φίλος της, ψηλός, καμιά σαφαναριά χρόνων, με μεγάλο μέτωπο, με μαύρα μουστάκια και δυο κατάναρα διαπεραστικά μάτια, ετήγαννε ταχτικά στο σπίτι της κυρίας Φριάν και της κρατούσε συντροφιά διάκληρης ώρες.

Καθισμένοι ο ένας αντίπαρο στον άλλο, εκουβέντιαζαν για το μακαρίτη, κοιτάζοντας με θλίψη τη φωτογραφία του, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, και διαβάζοντας τα γράμματά του, που τους έστελνε από το μέτωπο. Πέρασε έτσι άρκετη ώρα, Σιγά-σιγά, ο Γκαστόν Λερούα άρχισε να γίνεται σκεπτικός και μελαγχολικός. Έρχόντουσαν στιγμές που δεν έδρασε λέξη από το στόμα του. Με ύφος άρηρημένο, άκουγε την κ. Φριάν να μιλά για τον άνδρα της και περιοριζόταν μόνο στο να κοιτάει θλιβερά το κεφάλι του.

Η νεαρή γηρα είχε αντίληψη ότι την κίτταξε παράξενα κ' έπινοια, σαν ναθελε κάτι να της πη, κάτι να της εξμωστηρενθη και τον ρώτησε έξωρα: — Τι σάς συμβαίνει, φίλε μου; Φαίνεστε τόσο άρηρημένος...

— Έχω να σάς πω κάτι πολύ σοβαρό, φίλάττι μου, της είπε ο Γκαστόν. Πρό μιάς εβδομάδος, ο διευθυντής κάποιος μεγάλης Αμερικανικής εταιρείας μου πρότεινε μια πολύ καλή θέση στη Χιλή και με ρώτησε αν είμαι διατεθειμένος να την δεχθώ. Τον παρακάλεσα να μου δώσει μια μικρή προθεσμία για να σκεφθώ. Προστού όμως του άπαντήσα, θα ήθελα να ελγα και τη δική σας τη γνώμη...

Σταμάτησε διατακτικός για μία στιγμή κ' έπειτα συνέχισε: — Είπε αλήθεια ότι δε μου δόθηκε ποτέ η είχαρία να σάς εκφράσω το αίσθημα που με βασανίζει από καιρό... Τώρα όμως που πρόκειται να χωριστούμε, νομίζω ότι πρέπει να σάς ρωτήσω, αν είσθε διατεθειμένη να με κάνετε εντυχιζόμενο ή δυστυχιζόμενο για όλη μου τη ζωή...

Η κυρία Φριάν σηκώθηκε απότομα από το κάθισμά της... Ο Γκαστόν Λερούα έπρόσπεσε: — Θέλω να σάς ρωτήσω, δηλαδή, αν θέλετε να γίνετε γυναίκα μου...

Κατάπληκτη η κυρία Φριάν του είπε: — Κύριε Λερούα, ξεχάστε καλά ότι τρώγω για σάς μια βαθεία εκτίμησι και συμπάθεια. Είσαυτε ο μόνος στενός φίλος του φτωχού Πέτρου, σταθήκατε καλός σύντροφος στη μοναξιά και τη θλίψη μου και σάς είπα ενύνομον γι' αυτό... Πώς έχετε την άξια όμως να προδώσω ένα νεκρό, που άγίατσα τόσο πολύ στη ζωή μου; Το πένθος μου είνε τόσο πρόσφατο και η άγίαη μου τόσο μεγάλη για τον άνδρα μου, ώστε δεν μπορώ παρά ν' άρηρηθώ, με τον κατηγορηματικότερο τρόπο, από που μου ζητάτε.

Ο Γκαστόν Λερούα, γλυμός, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από τη συγγίηση και την τρυαχί, σηκώθηκε ελάνο και είπε με φοβη ποιήτοριε: — Άρνεϊσθε να γίνετε γυναίκα μου, γιατί δεν μπορέτε, λέτε, να προδώτε τη μνήμη

ενός ευγενικού, ενός άγατρημον νεκρού;... Μ' αν σάς άπεδείκναι ότι ο νεκρός αυτός, τον οποίον δεν έλαυσατε γά λατρεύετε και να θαυμάζετε, σάς επρόδινε όταν ζούσε, τί θα λέγατε τότε;...

— Αυτό είνε αδύνατον!... φώναξε η κυρία Φριάν με συγγίηση. Είνε πολύ ταπεινό εκ μέρους σας να μιλάτε με τέτοιον τρόπο για ένα νεκρό φίλο σας!

— Αν σάς έλεγα, έξακολούθησε ο Γκαστόν Λερούα, χωρίς να δώσει προσοχή στα λόγια της, ότι ο άνδρας σας ζούσε μια παραληρητική ζωή κ' ότι σάς άγατούσε συχνά κατά το διάστημα που έλειπε σε μακρινά ταξείδια για έμπορικές δῆθεν ύποθέσεις του, τί θα λέγατε τότε γι' αυτόν;...

— Είνε ψέμματα!... Ψέμματα!... Δεν έχετε καμιά άπόδειξη γι' αυτό που λέτε! εκραύγασε η κ. Φριάν.

— Άπεναντίας έχω πολλές άποδείξεις, κυρία μου, είτε ο Γκαστόν Λερούα, με ειρωνικό τρόπο. Και, με ύφος θρημαβεντικό, έβγαλε από το πορτοφόλι του καμιά δεκαριά γράμματα και τα έδωσε στην κυρία Φριάν.

Άκοιμημένη στη τζάκι, τρέμοντας από συγγίηση, η κ. Φριάν κίτταξε με όρθιανάτα μάτια αυτά τα γράμματα, χωρίς να τολμά να τ' άγγιξη. «Άλλοίμονο! συλλογίζοταν. Αυτός ο πρόστυχος άνθρωπος έρχεται να καταστρέψη όλο το όραμα, φοβητό όνειρό μου... Ξατε ο άνδρας που δεν μ' άγατούσε, δεν μω ήταν άφοσιωμένος, όπως ένομίζα;...»

Έξωρα, καθώς τα συλλογίζοταν αυτά, θυμήθηκε ένα παράξενο γράμμα που είχε λάβει εκ μέρους του άνδρός της από το μέτωπο, ένα γράμμα σκοτεινό, που δεν μπορούσε να το ξεγήρηση.

Το γράμμα αυτό έλεγε τα εξής:

Άγασπητή μου Έλβιρα

Βρίσκομαι στην πρώτη γραμμή, μία στή φοιτιά... Δεν είνε καθόλου άπίθανο να μάθεις αύριο ότι σκοτώθηκα. Όταν ο άνδρατος βρίσκαται μπρος στο θάνατο, κρείνι αυταγήα τον έανό του και μετανοεί για τις κακίς πράξεις πουκαμε στη ζωή του. Άναλογιζόμενος κ' έχω το παρελθόν μου, θμολογώ ότι έσφαλα, ότι άμάργησα, όπως όλος ο κόσμος. Μα ό,τι κ' αν συμβή, ό,τι κ' αν σου πούν, μάθε ότι πάντοτε σ' άγαπούσα, ότι πάντοτε σ' ελάτρευα. Άν ζήσω, να είσαι βίβαρη ότι θ' άφιερώσω όλόκληρη τη ζωή μου σε σένα. Άν πεθάνω πάλι, αν πείσω νεκρός για την παργία μου, ό θάνατός μου θα είνε άρκετός για να έξογώρασω τα σφάλματα που διέπραξα στη ζωή μου...»

Στον ύπλογο του καλασμού ξεχνούσε τον πόνο της...

να έξογώρασω τα σφάλματα που διέπραξα στη ζωή μου...»

Ω, πόσο έννοιθε τώρα η κ. Φριάν αυτά τα λόγια, τα τόσο σκοτεινά, τόσο άινιματικά τότε! Ο καλός, ο φτωχός Πέτρος της, ο οποίος ήταν άνθρωπος πολύ αδύνατον χαρακτήρος, θ' άφησε, φάινεται, τον εαυτό του, πολλές φορές να παρασυνθη σε διάφορα σφάλματα. Έν τούτοις, ό,τι κ' αν έκαμε, πάντοτε θ' άγατούσε τη γυναίκα του, αφού, την ώρα που ο θάνατος φτερούγιζε ταίγισμα του, ο νοῦς του λόντοτε πρὸς αυτήν στρεφόταν. Η άλλες γυναίκες, που πιθανόν να έγνωρισε στη ζωή του, κατά το διάστημα του συγγικτού του βίου, δεν ήσαν παρά διαβατικές, έφήμερες σιαές, που έπέρασαν και γάθησαν, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος στην ψυχὴ του.

Ναί, έτσι ήταν... Η Έλβιρα του, η γυναίκα του, ήταν η μόνη, η άποκλειστική σεμής που άπασχολούσε το νοῦ του τις τελευταίς στιγμές της άγωνίας του, όταν σωαζιζόταν νεκρός μέσα στα χαρκακώματα...

Η κυρία Φριάν, η οποία ήξερε κατά βάθος την καρδιά του άνδρος της, είχε κάθε λόγο να πιστευη στη στοργή και στην άφοσίωσι που έτρεφε γι' αυτήν.

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, σηκώθηκε από το κάθισμά της με ύφος άξιοπαρετές, άσπρηρό, και άποτεινόμενη στον Γκαστόν Λερούα του είπε:

— Κύριε, είσθε ένας άνανδρος, ένας άπμοσι!... Το να συκοφαντή κανείς έναν ζωντανό άνθρωπο είνε μια συγγιερή πράξις, το να κακολογή όμως κανείς ένα νεκρό, είνε μια πράξις άκατονόμιστη, έγκληματική! Είνε αλήθεια ότι ως τώρα δεν έγνωριζα τίποτα άπ' όλα αυτά που μου άποκαλύψατε από όλιγο για τη ζωή του άνδρός μου. Μέσα στη μοναξιά και τη θλίψη μου, έξοτσα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ανατόλ Φράνς και Πουανκαρέ

'Ο 'Ανατόλ Φράνς δέν ἐγγώνευε καθόλου τόν πρό μῆνός παρατη-
θέντα Γάλλο προδιπλωματῆ Πουανκαρέ. Ὡστόσο, κάθε φορά πού γι-
νόταν συζητήσεις γι' αὐτόν ἔλεγε ὅτι, παρ' ὅλη τήν ἀμοιβαία ἀντιπά-
θειά τους, ὁ Λωρραίνος πολιτικός τοῦ εἶχε φροδῆ κάποτε μ' ἔξαιρετι-
κό τὰ κτ κτ ἀνέφερε τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

«Βρισκόμασθε—ἔλεγε—στό δεύτερο ἔτος τοῦ πολέμου, ὅταν μιά μέρα ἔλαβα ἀπὸ τὸ μέτωπο ἀπὸ κάποιο στρατιώτη καταδικασμένο εἰς θάνατον ἐπὶ ἐγκαταλείψει θέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, μιά ἐπιστολὴ γεμιστὴ ἀγωνία. Ὁ Φοιχὸς αὐτός στρατιώτης ποὺ μοῦ ἦταν ἐντε-
λῶς ἄγνωστος, μοῦ ἔγραφε ἀπὸ τὴ φρουρὰ του καὶ μοῦ ἔλεγε ὅτι
νὰ εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὰ ἔργα μου. Γι' αὐτό, πρὶν τοιφεμιστῆ, ἤθελε
νὰ με ἀποχαριστήσῃ. Τὸ γράμμα αὐτὸ με συγκίνησε ἔξαιρετικά. Ἐ-
πειδὴ δὲ ἀκριβῶς δέν μοῦ ζήτησε νὰ μεσολάβισω γι' αὐτόν, νόμισα
πὼς εἶχα καθῆκον μου νὰ φροντίσω γιὰ τὸν ὄσωφ. Ἐργαζαμὰ λοι-
πὸν στὸν Πουανκαρέ, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε Πρόεδρος τῆς Δημοκρα-
τίας, καὶ τοῦ ζήτησα νὰ δώσει χάρι στὸ στρατιώτη
αὐτό. Πολλὲς ἡμέρες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ λάβω
καμμιά ἀπάντησίν του. Τέλος ἕνα πρωτὸ, ἔλαβα μιά
ἐπιστολὴν του, στὴν ὁποία μοῦ ἔγραφε ὅτι λύπασαν
πολλὴ ἐπειδὴ δέν μποροῦσε νὰ με εὐχαριστήσῃ, γι-
ατί, πρὶν ἀκόμα λάβῃ τὸ γράμμα μου, εἶχε ζήτησει
κ' εἶχε μελετήσει τὴ δικαιογραφία τοῦ στρατιώτη,
μ' ὅτι εἶχε κρίνει δίκαιο νὰ τὸν δώσει χάρι γιὰ ἕνα
παράπτωμα ποὺ δέν ἄξιζε τίς τρομερῆς τιμωρίας
ποῦ τοῦ εἶχαν ἐπιβάλῃ οἱ στρατιώται. Προσέθετε
δὲ στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, πὼς ἦταν ἐντυχίς,
γιατί ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ σὲνιπέλευ με τὴν ἐπι-
θυμία μου. Ἔτσι ὁ εὐγενέστατος Πουανκαρέ ποῦ
ἔκανε τὴ χάρι ποὺ τοῦ ζήτησα καὶ μὲ ἀπῆλλασσε
συγχρόνως κάθε ὑποχρεώσεως κ' ἐγγνωμοσύνης...»

'Η ἔξαφάνισις τοῦ Χάμσου

'Ο Κνούτ Χάμσου, παρ' ὅτι τὰ τὰ ἔβδωμιθνα
χρόνια, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀκόμα ἄγραφο καὶ ἀ-
κωνώνητος, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀλήτης καὶ
γυρίζε, ἀλλάζοντας κάθε μέρα καὶ ἐπάγγελμα, σὲ
ὅλες τὶς πόλεις τῆς γῆς.

Ὅπως ἐγράφη καὶ στὸ περασμένο φύλλο, στὶς
4 τοῦ παρελθόντος Ἀυγούστου ἐπρόκειτο νὰ ἐορ-
τασθῆ ἡ 70στὴ ἐπέτειος τῆς γεννησεώς του. Μά
ὁ μέγας μυθιστοριογράφος, θέλοντας ν' ἀποφύγῃ
τὶς ἐπίσημες τελετές, τὶς προσφωνήσεις, τὶς προ-
πόσεις, τοὺς λόγους, τοὺς δημοσιογράφους καὶ
τοὺς φωτογράφους, ἔσπευσε νὰ ἔξαραινοθῆ ἀπὸ
τὴν προηγουμένη μέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ
πῆ εἰς κανένα ποὺ πηγαίνει.

Ἔτσι, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, ἐπῆγαν ἐν
πομπῇ καὶ παρατάξει στὸ σπίτι του, βρῆκαν τὴν πόρταν τοῦ κλειστὴν
καὶ οὔτε οἱ συμπαιριώται του δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν ἀμέ-
σως νὰ τὸν ἀναζητοῦν παντοῦ, κατόρθωσαν νὰ τὸν βροῦν ποθενά!

ἤσυχη, με τὴν ἀσπίλη, τὴν ἀμόλητη ἀνάμνησις ἐνός ἀγαπημένου προ-
σώπου, ποὺ τὸ σκεπάζει περὶ τὸ χῶμα. Καὶ σεις θελήσατε με μὰ πο-
ταπῇ, μιά χαρακτηριστικὴ κακία, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε, ποιὸς ἔξερει,
ποιὰ γέλοια κ' ἀνόητα ἀισθηματὰ σας—γιατί πρέπει νὰ παραδεχθῆτε
ὅτι ποτε σας δέν μ' ἀγαπήσατε πραγματικά, ἀφοῦ δέν ἐδιστάσατε νὰ
με πληρώσατε τόσο σκληρὰ—θελήσατε, σὰς ἐπαναλαμβάνω, νὰ μοῦ
καταστρέψετε τὸ ὄνειρο αὐτό, τὸ μόνο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου... Εἴ-
σαστε χεδαῖος, νίφει!... Ὁ Πέτρος ἐξαγόρασε τὰ σφάλματά του
μὲ τὸν πῦρ ὄρωιο καὶ ἐνόσοθ θάνατο! Νὰ εἶσατε βέβαιος ὅτι κατὰ
τὶς τελευταῖες του στιγμῆς ἡ σκέψις του αφερούργε σὲ μένα. Ὁ Πέ-
τρος σιναπὸς ἔχει ἐξαγισθῆ ἀπέναντί μου... κ' ἐξακολουθεῖ ἀκόμα
νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὅπως ποῦτα, περισσότερο ἀπὸ ποῦτα... Ναί, θὰ τὸν
ἀγαπᾷ ἀιώνια!... Ἐπρόδοσατε τὴ μνήμη
ἐνός ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος σας θεωροῦσε ἀπὸ
τοὺς καλύτερους φίλους του... Εἶσατε ἐνὰς
ἀνανδρῶν!...

Καί, δείχνοντάς του τὴν πόρταν, τοῦ
εἶπε με τόσο κατηγορηματικό:
—Ὀρίστε!... Περάσατε ἔξω!...
Ὁ Γκαστιὸν Λερουὶ χαμῆλωσε ντρο-
πισμένος τὸ κεφάλι του καὶ, ἀνοίγοντας
τὴν πόρταν, χάθηκε μέσα στὴ βροχὴ καὶ
τὸ σκοτάδι τοῦ φθινοπωρινοῦ βροαδιοῦ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἰρήνη ἐμπνέουσα .. πόλεμον

Στὰ 1914, ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Κάμ, ὁ καὶ ὀργανιστῆς τότε τοῦ
'Ελληνικοῦ στόλου, σὲ μιά συναναστροφή σὲ κατὰ Ἀθῆναικό σπίτι,
συνελήφθη ἑρωτοτροπῶν, μέσα στὸ λουτρό, με τὴ θαλαμηπόλο τοῦ
σπιτιοῦ, ἡ ὁποία λεγόταν Εἰρήνη.

Ἔγινε τότε πολλὲς μεγάλες θύροβες: στὴν Ἀθῆνα γιὰ τὸ σκάνδαλο
αὐτό, ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες καὶ ἡ σάτιρα ἔδωκε κ' ἐπῆρε.

Ἔγινε μάλιστα τὸ σκάνδαλο αὐτὸ νὰ συμπέσῃ με τὴν ἐορτὴ τῆς
'Αγίας Εἰρήνης καὶ μιά ἐφημερίδα ἔγραψε:

Ἔσμηρα ἐπὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Ἄγίας Εἰρήνης ἐορτάζει ἡ κ...
Κάμ!...

Ὅταν τὸ διάβασε αὐτὸ νὰύαρχος, ἔγινε ἔξω φρεσῶν καὶ ἀπει-
λοῦσε νὰ βομβαρδίσῃ τὴν Ἀθῆνα! Τὴς ἀπειλὰς τοῦ ναύαρχου τὰς
ἐπιληροφορήθη ἀσήμερον ὁ μακαρίτης Γεώργιος Θεοτόκης, ὁ ὁποῖος
εἶπε:

— Περὶεργὸ!... Ὅτε ἡ Εἰρήνη δέν τοῦ κατηύνασε τὴν...
κακίαν τὴν ὄρη!...

'Ο κ. Σπ. Μερκουρῆς περὶ .. μακροημερεύσεως

Στὴν καλὴν ἐποχὴ ὁ κ. Σπύρος Μερκουρῆς καὶ
ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης ἦσαν φίλοι ἀχώριστοι.
Μιά περὶ αὐτοὺς τὶς ἀπενταρξίες τους καὶ μάζω
γλέντιουσαν ὅταν εἶχανε παρὰδωκε.

Καὶ τὶς δύσκολες ὁμοσ ἡμέρες τῆς ζωῆς των,
ἔπος καὶ τὶς καλύτες τὶς περνοῦσαν με γέλια καὶ με
ἐσθία.

Μὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς φορές ποὺ τρώγανε στὴν
Κηφισιά, δέν εἶχαν τίποτε ἄλλο στὸ τραπέζι τους
παρὰ ὄσκα, σταφίδες, καρφῶνα, χουριάδες, φουν-
τωτακα καὶ ἄλλα ξηρὰ φρούτα, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀγο-
ράσει ὁ Γαβριηλίδης.

— Ἐ, αὐτὰ θὰ φάμε μόνον; τὸν ρώτησε ὁ
Μερκουρῆς.

— Ἀιτάτα! ἀπάντησε ὁ Γαβριηλίδης.

— Μὰ μποροῦμε νὰ φάμε μοναγὰ μ' αὐτὰ;

— Βεβαίως, τοῦ εἶπε καὶ ὁ Γαβριηλίδης. Τὰ
φρούτα εἶνε ἡ καλύτερη τροφὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.
Γιὰ κίτταξες τὶς μαμουδες, ὄλο καὶ ξηροὺς καρ-
ποὺς τρῶνε καὶ γίνονται εὐκίνητες, ζωηρές, ἔξυ-
πνες καὶ ζοῦν ἀρετὰ χρόνια...

Τότε ὁ κ. Μερκουρῆς τὸν δέχομε καὶ τοῦ
εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ μιά τροφὴ ποὺ μπορεῖ νὰ
σὲ κἀνῃ νὰ ζῆσῃς διακόσια χρόνια;

— Διακόσια χρόνια!...

— Καὶ ὅχι μοναγὰ αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ ταξεί-
δευσῇ ὁμοσ μέσα μεταφορικά καὶ νὰ μὴν ἔχη
ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ βατόρια, οὔτε ἀπὸ σιδηροδρόμους.

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ τροφὴ αὐτὴ;

— Τὰ ψοφίμα! τοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Μερκουρῆς. Γιατί ἂν ἡ μαί-
μοδες ποὺ τρῶνε τὶς καρφῶς ἔχουν τὴν ιδιότητα ποὺ λέξ, τὰ κορ-
κα ποὺ τρῶνε ψοφίμα ζοῦνε τριακόσια χρόνια!...

Κόκκαλο ὁ φροστούργος Γαβριηλίδης.

'Ενας ἡρωϊκὸς θάνατος

Στὴ μάχη τοῦ Κιλίς, στὰ 1913, κάποιος συνταγματάρχης ἐκάλε-
σε ἕνα ἔφεδρο ἀντιπολοχαγῶ, ποὺ ἦταν συνδιολοχαγὸς στὴν ἐπαρ-
χία του, καὶ δειχοντάς του τὸ πρῶτο Βουλγαρικὸ ὄχημα, τοῦ
εἶπε:

— Κόψε ἀντιπολοχαγῆ, ἐνόσω κἀθῶνται αὐτοὶ ἐκεῖ, θὰ μὰς ἐνο-
χλοῦν. Πρέπει νὰ τοὺς διώξετε τὸ ταχύτερον καὶ νὰ καταλάβετε τὸ
ὄχημα.

— Νὰ τὸ καταλάβω, κόψε συνταγματάρχα, ἀπάντησε ὁ ἀντιπο-
λοχαγὸς, τοῦ ὁποῖου διουχῶς μὰς διαφένγει τὸ ὄνομα.

— Νὰ σὰς ἰδοῦ! εἶπε ἔφη ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ ἔφεδρος ἀντιπολοχαγὸς ἐξαφούλησε, ἔμπρηξ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
λόχου του καὶ ἐβάρια πρὸς τὸ ὄχημα, ἀκολούθημένος ἀπὸ τοὺς
στρατιώταις του. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, στάθηκε μπρὸς στὸ ὄχημα,
καὶ ἀδιάρως, ἀμφομῶς, ἀνὰ νὰ βροικτοῦν σὲ κανένα ὄνομα, ἡ
σὲ κανένα σάϊον, κατίσασε τὸ ξιφὸς του καὶ γέμισε νὰ ἰδοῦ ἂν τὸν
βλέπῃ ὁ συνταγματάρχης του.

Δεκα πέντε σφαῖρες καὶ ἄλλοι τόσοι
λοχισμοὶ ἐκ μέρους τὸν Βουλγαρῶν ἔ-
κανε κόσκινο τὸ σῶμα του!

Οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου του τότε ἔξα-
γοισμένοι γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀντιπο-
λοχαγῶ των, ὤρμησαν καὶ ἐσοχόμασαν ὄ-
λου τοὺς Βουλγαρῶς τοῦ ὄχηματος.

Ἔτσι τὸ ὄχημα κατελήφθη καὶ
δέν ἐμπόδιζε πλέον τὸν στρατὸ μὰς τὴν
προέλασιν. Ὁ ἀτυχὸς ἀντιπολοχαγὸς
σκοτώθηκε με τὸ μεδίαιμα στὰ χεῖλη!...

